

Sygn. akt V CSK 117/06

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa P. M., R. M.

i J. M.

przeciwko Z. M., Z. M., E. M.

i P. M.

z udziałem interwenienta ubocznego Gminy M.

o opróżnienie lokalu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2006 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 6 września 2005 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 6 września 2005 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w R. i ustalił że pozwanym nie służy prawo do lokalu socjalnego.

W skardze kasacyjnej pozwani zarzucili naruszenie art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego i wnosili o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz ustalenie, że pozwanym przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Sprawą o prawa majątkowe jest sprawa, w której rozpoznawane żądanie zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron. Tak rozumianemu pojęciu sprawy majątkowej odpowiada sprawa, w której rozpoznawane jest żądanie orzeczenia eksmisji z lokalu mieszkalnego. Dopuszczalność kasacji w sprawie o eksmisję uzależniona jest więc od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Możliwość orzeczenia przez sąd na podstawie art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego (jedn. tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu o uprawnieniu do otrzymania przez osoby, których nakaz dotyczy lokalu socjalnego, nie zmienia przedmiotu tej sprawy, pozostającej sprawą o eksmisję (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1998 r., II CKN 693/97, nie publ., z dnia 16 kwietnia 1997 r., II CZ 49/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 169, z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CZ 4/05, nie publ. oraz z dnia 30 listopada 2005 r., III CZ 95/05, nie publ.). Orzeczenie o uprawnieniu do lokalu socjalnego nie tworzy prawa do konkretnego lokalu, a jedynie stwarza po stronie uprawnionego do jego otrzymania roszczenie o zobowiązanie gminy do zawarcia umowy najmu konkretnego lokalu socjalnego. Sprawa, w której skarżący kwestionuje ustalenie lub nieustalenie uprawnienia do lokalu socjalnego jest więc sprawą o eksmisję, w której dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości

przedmiotu zaskarżenia określonego według zasad właściwych dla zaskarżenia orzeczenia o eksmisji. Bez znaczenia dla rozważanej kwestii dopuszczalności takiej kasacji jest majątkowy charakter uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego.

W niniejszej sprawie wartość przedmiotu sporu określono w pozwie na kwotę 3600 zł (k.1), natomiast w apelacji powodów na kwotę 425 zł miesięcznie (k.93), a więc poniżej wartości określonej w art. 398⁻² § 1 k.p.c. Kwoty te nie były kwestionowane przez pozwanych, a w toku postępowania nie nastąpiła zmiana powództwa pociągająca za sobą zmianę wartości przedmiotu sporu.

Z tych przyczyn kasacja podlegała odrzuceniu (art. 398⁻⁶ § 3 k.p.c.).